

ELS EFECTES DELS AIGUATS

És viable deshabitar nuclis en risc?

El desallotjament del barri de l'Estació de Sallent, afectat per l'activitat minera al subsol, ha estat un exemple en el qual podrien arribar a emmellar-se veïns i administracions de les àrees colpejades reiteradament pels aiguats al Montsià

Terres de l'Ebre Redacció / Ò.M.J.

El risc era imminent i diàriament tangible i, per tant, no es pot homologar la situació de risc que fa més de 25 anys amenaçava el barri de l'Estació de Sallent, a la comarca del Bages, amb la que plana ara ja gairebé cada tardor sobre alguns nuclis habitats puntuals del Montsià edificats sobre zones inundables i ubicats al mig del curs natural de l'aigua de barrancs amb un gran potencial. Però el buidatge del barri de l'Estació i els models d'acord amb els quals els propietaris d'habitatges van arribar amb la Generalitat, sí que podrien ser una bona referència si, donat el cas, Govern i veïns decidixen posar en pràctica allò que el President Aragonès va definir la setmana passada com l'últim cartutx: "L'última opció", en paraules seves, però una opció, al cap i a la fi, alimentada pel discurs realista d'alcaldes que han fet un pas endavant com ara Joan Roig, d'Alcanar, que ha plantejat obertament la possibilitat d'expropiar habitatges per a donar naturalitat a la violència cada cop més recurrent de l'aigua.

El barri de l'estació de Sallent, com



recordava el periodista Jordi Escudé per a Regió 7, va trontollar durant la dècada dels 90 per les esquerdes aparegudes en alguns edificis degut a l'activitat minera del subsol. Diversos estudis van constatar que les clivelles a les parets de les cases i a les façanes eren producte d'un esfondrament del subsol pel qual no es va preveure cap altra solució que el seu desallotjament. No és com ara al cor i al sud del Montsià, on tot just s'està "obrint el ventall" de possibilitats.

El desallotjament de tot un barri va ser progressiu, començant per l'ano-

menada zona zero, la més castigada, amb els veïns dels blocs del carrer de Comamala Poal. A partir d'aquí s'anirien succeint altres, amb un moment de màxima alerta el 2008, quan es va detectar una situació de perill que va obligar a evacuar d'urgència més de 40 famílies, pràcticament un terç del barri, assenyalant el mateix mitjà.

Òbviament, el procés va requerir acords amb els veïns afectats, que es van poder acollir a alguna de les tres opcions possibles que la Generalitat va posar sobre la taula: un canvi directe de pis per pis, una in-

demnització, o una combinació de les dos, o sigui, una indemnització més baixa però acompanyada d'una parcel·la on poder construir el seu nou habitatge. Esta darrera opció és la més minoritària i la que ha trigat més a desenvolupar-se perquè, entre altres coses, ha requerit modificacions urbanístiques.

DE BARRI A ZONA VERDA Durant tots estos anys, repassa Regió 7, s'ha estat treballant en els enderroc dels habitatges desallotjats, que també s'han anat fent per fases, "amb les

posteriors escampades i compactació de terra, esbrossades i reparació amb formigó dels forats que hi havien quedat, a càrrec de l'Incasòl".

Tot plegat ha donat lloc a un solar desolat allà on hi havia hagut un barri ple de vida, amb habitatges, comerços, bars, restaurants, i parcs infantils. El futur, quan s'hagen acabat de resoldre totes les evacuacions, hi preveia, durant l'última etapa de l'anterior mandat municipal, una àmplia zona verda. La història del barri de Sallent fins i tot va ser objecte del documental *L'Estació, el meu barri*, dirigit per José Carlos Rodríguez Gordillo.

El desaparegut barri de l'Estació, situat al terme municipal de Sallent, va construir-se als anys 60 sobre els límits d'una antiga explotació minera anomenada Enrique. L'activitat, que va començar l'any 1932 i va aturar-se amb el tancament de la mina l'any 1975, es va veure afectada per les filtracions d'aigua provinents del riu Llobregat, que provocaven cavitats i dissolucions al subsol que van denotar un fenomen de subsidència incompatible amb l'habitatge. ■

FOTO: TELEVISIÓ DE CATALUNYA